



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A. O.**
bytem X
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2025, č. j. JMK 71808/2025, sp. zn. S-JMK 67967/2025/OD/Je,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 19. 4. 2025, č. j. JMK 71808/2025, sp. zn. S-JMK 67967/2025/OD/Je, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269 Kč k rukám JUDr. Emila Flegela, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše nadepsanému rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru přestupků v dopravě (dále jen „*magistrát*“), ze dne 12. 3. 2025, č. j. OPD-12867/24-30, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 26. 7. 2024 v 08:15 hod. řídil soupravu složenou z motorového vozidla tov. zn. Audi, reg. zn. X, a přípojného vozidla tov. zn. Agados, reg. zn. X, v Brně na pozemní komunikaci ul. Provazníkova, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel (B+E). Současně řídil vozidlo, jehož technická způsobilost nebyla ověřena pravidelnou prohlídkou (platnost technické prohlídky vozidla reg. zn. X skončila dne 11. 1. 2023), tedy užil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto jednáním žalobce porušil § 3 odst. 3 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), čímž se dopustil z nedbalosti přestupků podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
2. Magistrát za uvedené přestupky uložil žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 35 a násl. a § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“), pokutu ve výši 26 000 Kč a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, spolu s povinností uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2 500 Kč podle § 95 odst. 1 přestupkového zákona a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

I. Shrnutí procesního postojů žalobce

3. Žalobce předně nesouhlasí s tím, jakým způsobem se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal s tím, že to byl právě žalobce, kdo v daný den a čas řídil výše specifikovanou soupravu.
4. Žalobce uvádí, že ve správním spise je na č. listu 4 založena fotografie řidiče pořízená hlídkou Policie ČR bezprostředně po zastavení vozidla. Z oznámení o přestupku je patrné, že osoba řidiče měla být ztotožněna v informačním systému Policie ČR (dále jen „*IS PČR*“). Magistrát vzal za prokázané, že identifikace řidiče proběhla řádně. Žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu namítal, že není řidičem na fotografii na č. listu 4 správního spisu. Uvedl, že vozidlo řídila osoba jemu blízká, jejíž totožnost zná, ale nechce ji sdělit. Žalobce připojil fotografii této osoby z jejího občanského průkazu s tím, že by tato osoba měla být pro správní orgány i při vynaložení minimálního úsilí ztotožnitelná a dohledatelná. Pro porovnání žalobce v odvolání (i v žalobě) připojil fotografii svého občanského a řidičského průkazu.
5. Žalobce namítá, že žalovaný se uvedeným důkazem ve skutečnosti nezabýval a řádně jej nezhodnotil. S předloženými fotografiemi se vypořádal toliko konstatováním, že fotografie na občanském a řidičském průkazu byly pořízeny před téměř deseti lety, a nelze proto očekávat identickou podobu osoby na fotografiích s podobou zachycenou hlídkou Policie ČR na místě. Podle žalobce takový závěr nepředstavuje řádné hodnocení provedených důkazů. Žalovaný se nijak nezabývá otázkou, zda žalobce je osobou zachycenou na fotografii pořízené hlídkou Policie ČR, ani neporovnává jednotlivé fotografie a neuvádí, které

identifikační znaky považuje za podstatné. Žalovaný pouze konstatoval, že má totožnost řidiče za prokázanou, aniž by uvedl, z jakých konkrétních podkladů při tomto závěru vycházel, jak je hodnotil anebo jinak vyložil svou správní úvahu ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Tyto nedostatky mají za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

6. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že jeho totožnost jako řidiče byla bez důvodných pochybností zjištěna na základě oznámení přestupku a úředního záznamu policistů, kteří jej měli ztotožnit podle občanského a řidičského průkazu. Takový závěr nemá oporu ve správním spisu. V oznámení přestupku není uvedeno, že by žalobce předložil osobní doklady; naopak je zde výslovně uvedeno, že policisté ověřovali existenci řidičského oprávnění v IS PČR. Ve správním spisu se rovněž nenachází žádný úřední záznam pořízený na místě, z něhož by plynulo, že by došlo ke ztotožnění řidiče na základě dokladů. Fotodokumentace zachycuje pouze dvě osvědčení o registraci vozidla. Závěr žalovaného o ztotožnění žalobce jako řidiče je tak v rozporu s obsahem správního spisu.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí magistrátu. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postojů žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
11. Soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů.
12. Podle § 63 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o policii (dále jen „zákon o policii ČR“), se prokázáním totožnosti rozumí prokázání jména, popřípadě jmen, příjmení, data narození a v případě potřeby také adresy místa trvalého pobytu, adresy místa pobytu nebo adresy bydliště v zahraničí, rodného čísla a státní příslušnosti. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti.
13. Podle § 63 odst. 2 písm. a) zákona o policii ČR je policista oprávněn vyvolat k prokázání totožnosti osobu podezřelou ze spáchání trestného činu nebo přestupku.

14. Podle § 63 odst. 3 zákona o policii ČR *odmítne-li osoba uvedená v odstavci 2 prokázat svoji totožnost nebo nemůže-li ji prokázat ani po poskytnutí potřebné přiměřené součinnosti a policista nemůže její totožnost zjistit provedením úkonu na místě, je oprávněn osobu předvést k provedení úkonů směřujících ke zjištění její totožnosti. Potřebnou součinnost k prokázání totožnosti policista poskytne způsobem a v rozsahu, který nezmaří účel úkonu.*
15. Podle § 63 odst. 4 zákona o policii ČR *nelze-li totožnost předvedené osoby zjistit na základě sdělených údajů ani v dostupných evidencích, je policista oprávněn získat informace potřebné k jejímu ztotožnění snímáním daktyloskopických otisků, zjišťováním tělesných znaků, měřením těla, pořizováním obrazových, zvukových a jiných záznamů a odebíráním biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení.*
16. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 269/2021 Sb., o občanských průkazech (dále jen „zákon o občanských průkazech“), je občanský průkaz veřejná listina, kterou osoba, jíž je občanský průkaz vydán, prokazuje svou totožnost a skutečnosti v ní uvedené.
17. Podle § 2 odst. 1 věty druhé zákona č. 329/1999 Sb., o cestovních dokladech (dále jen „zákon o cestovních dokladech“), cestovním dokladem občan prokazuje své jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné číslo, podobu, státní občanství České republiky (dále jen "státní občanství") a další údaje zapsané nebo zpracované v cestovním dokladu podle tohoto zákona.
18. Podle § 2 odst. 5 zákona č. 12/2020 Sb., o právu na digitální služby a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o právu na digitální služby“), je digitálním stejnopisem průkazu výpis z informačního systému veřejné správy o průkazu a jeho obsahu.
19. Podle § 9a zákona o právu na digitální služby *vyžaduje-li právní předpis nebo výkon působnosti prokázání totožnosti nebo jiné skutečnosti předložením průkazu, který je veřejnou listinou, nebo umožňuje-li právní předpis prokázání totožnosti nebo jiné skutečnosti předložením průkazu, který je veřejnou listinou, lze totožnost nebo jinou skutečnost prokázat digitálním stejnopisem průkazu; to neplatí, je-li průkaz vydáván v elektronické podobě.*
20. Podle § 103 odst. 1 zákona o silničním provozu je řidičský průkaz veřejná listina, která osvědčuje řidičské oprávnění držitele a jeho rozsah a kterou držitel prokazuje své jméno, příjmení a podobu, jakož i další údaje v ní zapsané podle tohoto zákona.
21. Podle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) není držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu vozidel.*
22. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
23. V posuzované věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda procesní obrana žalobce mohla vyvolat důvodné pochybnosti o tom, že je skutečně osobou (řidičem), která přestupky, jež jsou mu kladeny za vinu, spáchala. V této souvislosti je rovněž podstatné, zda závěry správních orgánů o totožnosti řidiče odpovídají skutkovému podkladu, jaký byl v posuzované věci shromážděn a je obsažen ve správním spisu.
24. Je ustáleně judikováno, že v řízení o přestupku je třeba zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze

dne 19. 1. 2022, č. j. 6 As 7/2021-32, bodu 12, dále plyne, že „(...) při zjišťování skutkového stavu postupují správní orgány v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Zároveň vzhledem ke skutečnosti, že řízení o přestupku představuje řízení o trestním obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací, charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední (*ex officio*). Vyšetřovací zásada ukládá správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní pasivity účastníka řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132). Správní orgán tak má v řízení povinnost opatřovat z úřední povinnosti podklady pro rozhodnutí, zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (§ 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu).“

25. S ohledem na podstatu žalobních námitek je dále třeba vycházet z toho, že v posuzované věci jde o oblast správního trestání a důsledky napadeného rozhodnutí jsou pro žalobce nepochybně významné. Klíčovou zásadou správního trestání je (mimo jiné) zásada presumpce neviny. Jejím odrazem je i to, že důkazní břemeno o spáchání přestupku nese stát, který je při hodnocení důkazů vázán principem *in dubio pro reo* (či *in dubio mititus*) – viz závěry uvedené v nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, které lze přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Podle nich „princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz nálezy sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz nálezy sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. (...) Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivec uznán vinným na podkladě objektivních a skutečností odpovídajících zjištění (...)“ (bod 17 citovaného nálezu sp. zn. I. ÚS 864/11).
26. Z výše shrnutých judikатурních principů plyne, že správní trestání vyžaduje, aby byla vina prokázána s vysokou mírou jistoty. Skutkové závěry správních orgánů nemohou být založeny pouze na domněnkách či neúplných podkladech. Žalobce se měl jako řidič dopustit přestupků dne 26. 7. 2024 (viz výše bod 1 tohoto rozsudku). Pokud by identifikace řidiče nebyla spolehlivá, nebylo by možné přestupek přičítat žalobci. Žalobce je narozdíl od žalovaného přesvědčen, že skutková verze, kterou předestřel v odvolání, dostatečně a rozumně zpochybnila skutkový závěr magistrátu o osobě řidiče. Soud proto posuzoval, zda správní orgány dostatečně spolehlivě zjistily totožnost osoby, která předmětné vozidlo (soupravu složenou z vodicího a přípojného vozidla) v rozhodný okamžik dne 26. 7. 2024

řídila a která je zachycena na fotografii na č. listu 4 správního spisu, kterou pořídili policisté. Vzhledem k tomu, že odpovědnost za uvedené přestupky podle zákona o silničním provozu je odpovědností subjektivní, nemůže být žalobce uznán vinným, pokud nebylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že to byl právě on, kdo vozidlo řídil.

27. V rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí soud ve sporné otázce zásadně vychází ze skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud proto zkoumal, zda dostupné důkazy (záznam o přestupku, fotodokumentace z kontroly apod.) ve svém souhrnu vytvářejí ucelený a přesvědčivý obraz o tom, kdo vozidlo skutečně řídil, a to i ve spojení s tvrzeními a doloženými fotografiemi dokladů, kterými žalobce naopak identifikaci řidiče zpochybňoval. Zároveň bylo nutné posoudit, zda správní orgány postupovaly v tomto směru v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a zda jejich závěry při hodnocení uvedených podkladů nejsou zatíženy libovůlí či nelogičností. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů musí být zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS).
28. Soud musí po posouzení závěrů správních orgánů na základě obsahu správního spisu přisvědčit žalobci. Z napadeného rozhodnutí není patrné, jakým způsobem dospěl žalovaný k závěru, že totožnost žalobce jako řidiče byla ověřena a zjištěna skutečně spolehlivě.
29. Správní orgány opřely své závěry o oznámení přestupku č. j. KRPB-156693-2/PŘ-2024-060206 sepsané policistou dne 3. 8. 2024. Toto oznámení obsahuje toliko stručnou poznámku, že „*lustrací v IS PČR bylo zjištěno, že řidič O. je držitelem řidičského oprávnění skupin AM, A1, A2, B1, B*“, avšak neuvádí, jak konkrétně hlídka Policie ČR k identifikaci osoby A. O. jako řidiče dospěla. Ze záznamu o oznámení přestupku neplyne, jak proběhla komunikace na místě, ani jakým způsobem (kupř. dle předložených dokladů) policista ověřil, že osoba, kterou kontroluje, je skutečně A. O. K záznamu o přestupku byl dále přiložen výpis z evidenční karty řidiče A. O., fotografie osoby (silnější muž s kšiltovkou vyfotografovaný zhruba ze vzdálenosti dva metry) stojící u soupravy vozidla a přípojného vozidla a dvě fotografie malého technického průkazu (na nich je zřetelně viditelné jméno provozovatele vozidla a přípojného vozidla T. O.). Z fotografie muže s kšiltovkou u vozidla nelze dovodit jeho totožnost a zároveň správní spis neobsahuje jiný skutkový podklad s fotografií, s níž by snímek bylo možné porovnat. Hlídka Policie ČR k oznámení přestupku nepřipojila žádnou další fotografii řidiče, resp. dokladů (občanského či řidičského průkazu), z nichž lze totožnost osoby ve smyslu výše citovaných právních předpisů zjistit. S ohledem na způsob vyobrazení muže stojícího u vozidla je prima vista zřejmé, že ji nelze ani jednoznačně porovnat s kopiemi řidičského a občanského průkazu, které žalobce připojil k odvolání. Žalovaný se s těmito skutkovými deficity nevyrovnal a nijak nevysvětlil, z čeho dovozuje, že vyobrazený muž na fotografii u vozidla je žalobcem a že řidič byl jednoznačně identifikován.
30. Přitom platí, že v případě, že osoba řidiče u sebe nemá při silniční kontrole žádný doklad totožnosti, postupuje hlídka Policie ČR podle zákona o policii ČR (viz výše shrnutá právní úprava). Policista je nejprve oprávněn vyzvat řidiče k prokázání totožnosti a osoba je povinna výzvě vyhovět. Nemá-li řidič žádný doklad, policie zjišťuje totožnost prostřednictvím údajů, které osoba sdělí (zejména jméno, příjmení a rodné číslo nebo datum narození), a tyto údaje následně ověřuje v dostupných registrech. Nepodaří-li se totožnost

zjistit přímo na místě ani ověřením v registrech, je policista oprávněn takovou osobu předvést na služebnu k jejímu zjištění. Zde lze využít další prostředky, například porovnání fotografií v databázích či snímání otisků prstů. Takový postup předvídá zákon o policii ČR v situaci, kdy osoba nedisponuje žádným dokladem a její identita není zjištěna jiným způsobem.

31. Pokud za této situace žalobce v odvolání namítal, že se magistrát nevypořádal s tím, zda byl žalobce jako řidič řádně ztotožněn, žalovaný měl posoudit, zda byla osoba řidiče zjištěna s takovou mírou jistoty, aby o její totožnosti neexistovaly žádné rozumné pochybnosti a zda hlídka Policie ČR postupovala na místě tak, aby byl závěr o tom, kdo vozidlo řídil, skutečně spolehlivý. Proto se měl žalovaný zabývat se tím, jakým konkrétním způsobem policisté totožnost žalobce coby řidiče na místě ověřili, a v tomto směru kupř. doplnit dokazování. Jak bylo shrnuto výše, správní spis k tomu neobsahuje dostatečné podklady. Samotné oznámení o přestupku Policie ČR s jeho přílohami nepředstavují dostatečný podklad pro závěr o řádném ztotožnění řidiče. Závěr žalovaného, že žalobce byl jako řidič řádně ztotožněn neodpovídá doposud shromážděným skutkovým podkladům.
32. Úvaha žalovaného, že neexistují ani žádné důvodné pochybnosti o totožnosti žalobce jako řidiče, není podložena obsahem správního spisu. Odlišnost mezi fotografií pořízenou hlídkou Policie ČR a fotografiemi doloženými k odvolání žalovaný vysvětlil pouze tak, že mezi jejich pořízením je téměř desetiletý časový odstup, který může vést k přirozeným rozdílům ve vzhledu osoby. Soud však konstatuje, že takové hodnocení se míjí s podstatou sporu, neboť doposud shromážděné důkazy samy o sobě ani v souhrnu neprokazují totožnost osoby vyfoceně hlídkou Policie ČR u vozidel. Pokud oznámení o přestupku neobsahuje v tomto směru popis kontroly, tedy neuvádí, jak hlídka Policie ČR osobu řidiče identifikovala, zda byla osoba po dohledání v IS PČR ověřena podle dokladů, či jiným způsobem, tak závěr o tom, že desetiletý časový odstup může vést k přirozeným rozdílům ve vzhledu, je bezpředmětný, neboť pochybnosti ohledně totožnosti řidiče nijak nevyvrací. Uvedený závěr žalovaného lze nadto vztáhnout jak ve vztahu k fotografii z občanského průkazu, na které má být podle žalobce údajný řidič, tak k fotografiím z dokladů žalobce.
33. Pokud jde o pochybnosti o identifikaci osoby řidiče, tak argumentace žalovaného není dostatečná. Pokud žalovaný uzavřel, že osoba zachycená na fotografii (muž s kšiltovkou u vozidel) ve spise je žalobcem, aniž by podrobil dostupné skutkové podklady kritickému hodnocení a vysvětlil či doplnil dokazování v tom směru, jak měla být identita řidiče prokázána, nemohl dospět k závěru o spolehlivém zjištění pachatele přestupků. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nedostatečném vypořádání zásadní odvolací námitky, která se přímo týkala pochybností ohledně totožnosti pachatele přestupku. Na základě doposud shromážděného skutkového podkladu jde přitom o pochybnosti důvodné, s nimiž je třeba se vypořádat.
34. Za tohoto stavu napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu neobstojí. Soud je proto bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem a přezkoumatelným způsobem se bude zabývat otázkou, zda došlo k řádnému ztotožnění žalobce coby řidiče. Žalovaný věc znovu posoudí ve světle výše citovaných základních zásad správního trestání a případně doplní dokazování. Pokud jde o prvostupňové rozhodnutí magistrátu, jeho osud bude odvislý od postupu žalovaného v dalším řízení.

IV. Náklady řízení

35. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, žaloba), společně s dvěma režijními paušály po 450 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a], d] a g], § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb, advokátní tarif), a částkou odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobce povinen odvést (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), celkem tedy 15 269 Kč. K zaplacení k rukám advokáta žalobce byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. června 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně